

VECI,
KTORÉ
VNÁS
OSTANŮ
NAVŽDY

Nechystá sa zalúbiť do dobrého dievčata.

LUCY SCORE

LUCY SCORE
VECI, KTORÉ V NÁS OSTANÚ NAVŽDY

VECI,
KTORÉ
V NÁS
OSTANÚ
NAVŽDY

LUCY SCORE

aurora

Z anglického originálu Lucy Score: *Things we never got over*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve That's What She Said Publishing, Inc. v roku 2022, preložila Terézia Štubniaková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2022.
Číslo publikácie 13.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2022. Things We Never Got Over by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
All rights reserved.
Cover design © Kari March

Translation © Terézia Štubniaková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2022

Kniha ISBN 978-80-8250-059-5
eBook ISBN 978-80-8250-060-1

Pre Josie, Jen a Claire s najodvážnejšími srdcami.

JEDEN

TEN. NAJHORŠÍ. DEŇ.

Naomi

Neviem, čo presne som očakávala, keď som vchádzala do Café Rev, no celkom určite to nebola moja fotka pod nápisom: „Neobsluhovať.“ Obrázok visel za pokladňou upevnený veľkou žltou magnetkou v podobe zamračeného smajlíka.

Nečakala som ju tam predovšetkým preto, lebo v mestečku Knockemout v štáte Virgínia som sa ocitla prvýkrát v živote a celkom určite som nevykonala nič dosť ohavné na to, aby sa mi tu pre to rozhodli odoprieť kofeín. V druhom rade mi nešlo do hlavy, čo musí človek urobiť, aby sa jeho fotka z policajnej stanice ocitla v miestnej kaviarni.

Ha. Z policajnej stanice. Akoby som hovorila o nejakej exkurzii. Bože, aká som len bola vtipná, a to som od únavy takmer padala na hubu.

Na tom však v tej chvíli vôbec nezáležalo. Okrem toho som na spomínanej fotke vyzerala hrozne, akoby som mala dlhodobý búrlivý vzťah so soláriom a lacnou ceruzkou na oči.

Práve vtedy sa cez moju vyčerpanú, omráčenú a sponkami napichanú hlavu prevalila vlna reality.

Tina mi zase raz úspešne skomplikovala život. A to je čo povedať, keď zväžím všetko, čo sa za posledných dvadsaťštyri hodín udialo.

„Čo vám...“ Muž za pultom, ktorý mal všetky prostriedky na to, aby mi pripravil vzácne latte, ustúpil o krok dozadu a dlane veľké ako taniere zodvihol nad hlavu. „Nechcem žiadne problémy.“

Bol urastený, s hladkou tmavou pokožkou a vyholenou, pekne tvarovanou hlavou. Snehovobielu bradu mal precízne upravenú a spod goliera a rukávov na kombinéze mu vykúkali tetovania. Na nezvyčajnej uniforme mal vyšité meno Justice.

Snažila som sa vyčariť ten najžiarivejší úsmev, no vďaka uplakanému nočnému výletu a umelým mihalniciam to vyzeralo skôr ako grimasa.

„To nie som ja,“ pokračovala som a prstom so zničenou francúzskou manikúrou som ukázala na fotku. „Ja som Naomi. Naomi Wittová.“

Muž na mňa podozrievavo zagánil, z vrecka kombinézy vytiahol okuliare a rýchlo si ich založil.

Zažmurkal a poriadne si ma poobzeral. Očividne mu to začínalo dochádzať.

„Dvojičky,“ vysvetľovala som.

„No do riti,“ zašomral a veľkou rukou si prešiel po brade.

Justice mi ešte stále celkom nedôveroval. Nemala som mu to za zlé. Na svete neexistuje mnoho ľudí, ktorí sa môžu pochváliť diabolským dvojčatom.

„To je Tina. Moja sestra. Máme sa tu stretnúť.“ To, prečo ma moja odcudzená sestra požiadala, aby som sa s ňou stretla v podniku, kde očividne nie je vítaná, bola ďalšia otázka, na ktorú som nemala dostatok energie.

Justice na mňa neprestával zízať a ja som si odrazu uvedomila, že sa mi díva na vlasy. Automaticky som si prešla rukou po hlave a vtedy sa na dlážku v kaviarni zniesla zvädnutá sedmokráska. *Ups.* Ak by som sa pred odchodom z motela pozrela do zrkadla, možno by som nevyšla medzi ľudí ako strapatá nepričetná ženská na ceste z nejakého divného festivalu.

„Pozrite,“ pokračovala som odhodlane, siahajúc do vrecka jogových šortiek, a hodila som pred neho vodičský preukaz. „Vidíte? Skutočne som Naomi a zúfalo potrebujem obrovské latte.“

Justice zobral doklad do ruky, poriadne si ho prezrel a potom sa mi opäť zadíval do tváre. Prísny výraz sa konečne stratil a ústa sa mu rozťahli do širokého úsmevu.

„Nech sa prepadnem. Rád ťa spoznávam, Naomi.“

„Aj ja ťa rada spoznávam, Justice. A z nášho stretnutia budem ešte šťastnejšia, ak mi poskytnesh spomínanú dávku kofeínu.“

„Urobím ti také latte, že sa ti z neho postavia vlasy dupkom,“ sľúbil.

Muž, ktorý presne vedel, čo potrebujem, a ešte k tomu mi to dával s úsmevom. Nemohla som si pomôcť, zaraz som sa do neho trochu zaľúbila.

Kým Justice pracoval, obdivovala som kaviareň. Dekórom mi pripomínala garáž. Na stenách visel vlnitý plech a červené police, rovnako ako betónovú podlahu, pokrývalo nespočetné množstvo flakov. Nápoje sa pýšili názvami ako Štartovné latte alebo Pretekárske cappuccino. Neskutočne pôvabné.

Za malými okrúhlymi stolíkmi, roztrúsenými po celej kaviarňi, popíjalo kávu niekoľko ranných hostí. Všetci na mňa hľadeli a ani jeden nevyzeral šťastný, že ma vidí.

„Čo hovoríš na slatinovú príchuť a príchuť javorového sirupu, zlatko?“ zakričal na mňa od nablýskaného kávovaru Justice.

„Hovorím, poďte ku mne, hlavne ak prichádzate v hrnčeku veľkom ako vedro,“ pobádala som ho.

Miestnosť naplnil jeho smiech a zdalo sa, že sa pri ňom uvoľnili aj ostatní zákazníci a opäť ma ignorovali.

Odzrazu sa rozleteli vchodové dvere a ja som očakávala, že v nich uvidím Tinu.

Muž, ktorý sa vrátil dovnútra, mal však od mojej sestry *poriadne ďaleko* a vyzeral, že potrebuje kofeín ešte viac ako ja.

Mohla by som povedať, že bol atraktívny, no výraz neskutočne sexy bude asi trochu presnejší. Rozhodne dosť vysoký na to, aby som aj vo svojich najvyšších podpätkoch musela pri bozkávaní zakloniť hlavu – moja oficiálna mierka mužskej výšky. Blond vlasy mal po stranách ostrihané nakrátko a dlhšie vlasy navrchu hlavy začesané dozadu, z čoho som usúdila, že má dobrý vkus a vie sa o seba celkom slušne postarať.

Obe tieto veci trónili na popredných priečkach môjho *Zoznamu vecí, ktoré robia muža príťažlivým*. Brada sa ocitla na zozname len nedávno. Nikdy som sa nebozkávala s bradatým mužom a odrazu ma premkla neprekonateľná túžba vyskúšať si to.

Potom prišli na rad oči. Chladné, modré, pripomínajúce ocel' a ľadovce.

Vyrazil rovno ku mne a zastal si priamo v mojom osobnom priestore, akoby som k nemu práve rozťahla náruč. Keď si na širokej hrudi prekrižil svalnaté potetované ruky, priškrtene som zapíšťala.

Fíha.

„Myslím, že som sa vyjadril dosť jasne,“ zavrčal.

„Ehm. Čo?“

To ma zmiatlo. Ten chlap na mňa hľadel ako na najnenávidenejšiu účastníčku reality šou a aj napriek tomu som ho chcela vidieť nahého. Takto hlúpo som sa nesprávila od strednej.

Určite za to mohli únava a emocionálna trauma.

Justice prestal za barom pripravovať latte a teraz mával rukami nad hlavou. „Vydrž chvíľu,“ začal.

„To je v poriadku, Justice,“ prerušila som ho. „Len pekne pokračuj v tom, čo robíš, a ja sa zatiaľ postarám o tohto... *džentlmena*.“

Od stolov všade naokolo sa začali odsúvať stoličky a ja som sledovala, ako sa miestnosť o pár sekúnd vyprázdnila. Niektorí zákazníci vybehli von s hrnčekmi v rukách a ani jeden z nich sa na mňa pri odchode nepozrel.

„Knox, nie je to tak, ako to vyzerá,“ skúsil to opäť Justice.

„Dnes nemám náladu na hlúpe hry. Strať sa odtiaľto,“ prikázal mi Viking. Tento blondavý boh pomsty teraz každou sekundu padal na mojom rebríčku príťažlivosti o čosi nižšie.

Prstom som namierila na vlastnú hrud'. „Ja?“

„Už mám tvojich hier plné zuby. Máš päť sekúnd na to, aby si vypadla a nikdy viac sa sem nevrátila,“ vyhlásil a pristúpil tak blízko, až sa mi špičkami čižiem dotýkal nahých prstov v žabkách.

Do čerta. Zblízka vyzeral, akoby práve vystúpil z vikingskej bojovej lode... alebo z reklamy na vodu po holení. Jednu z tých

divných pseudoumeleckých, ktoré nedávali zmysel a mali názvy ako Primitívny Surovec.

„Pozrite, *pane*. Práve sa nachádzam uprostred osobnej krízy a nechcem nič iné, len šálku kávy.“

„Do riti, Tina. Jasne som ti povedal, že ak sa sem ešte niekedy dotrepeš a budeš otravovať Justicea alebo jeho zákazníkov, osobne ťa vykopnem z mesta.“

„Knox...“

Rozzúrený sexi zver umlčal Justicea zdvihnutým prstom. „Sekundičku, kamoš. Vyzerá to tak, že musím vyniesť odpad.“

„*Odpad?*“ zalapala som po dychu. Nazdávala som sa, že ľudia vo Virgínii sú priateľskí. Namiesto toho ma po polhodine v meste chrapúnsky obťažoval akýsi Viking so spôsobmi jaskynného muža.

„Tu je tvoja káva, zlatko,“ oslovil ma Justice a po drevenom pulte ku mne posunul veľký papierový pohár.

Pohľad som zapichla do horúceho, kofeínom napumpovaného elixíru života.

„Ak sa tej kávy čo i len dotkneš, narobíš si problémy,“ drsným nebezpečným hlasom ma varoval Viking.

Leif Erikson však nemal ani poňatia o tom, s kým sa v ten deň zahráva.

Každá žena má svoje hranice. Nepopieram, že tie moje boli pravdepodobne pridaleko, no jemu sa ich v tej chvíli podarilo prekročiť.

„Priblíž sa k tej nádhernej káve, ktorú pre mňa s láskou pripravil môj kamarát Justice, a olutuješ, že sme sa spoznali.“

Považovala som sa za príjemnú osobu. Rodičia vždy tvrdili, že som dobré dievča. A podľa online testu, ktorý som vyplnila minulý týždeň, som sa neustále snažila ľuďom vyhovieť.

Muž na mňa zazrel a ja som sa rozhodla ignorovať sexi vrásky, ktoré sa mu pri tom objavili v kútikoch očí.

„To som olutoval už dávno, rovnako ako celé toto poondiate mesto. Myslíš, že keď si prefarbiš vlasy, zabudnem na to, aké si tu narobila problémy? A teraz zodvihni zadok, stráž sa odtiaľto a viac sa sem nevracaj.“

„Myslí si, že si Tina,“ vložil sa do rozhovoru Justice.

Bolo mi jedno, čo si tento chrapúň myslí. Mňa momentálne zaujímalo len to, že stojí medzi mnou a mojou kávou.

Blondavý zver otočil hlavu k Justiceovi. „Čo si povedal?“

Skôr, ako mu to mohol môj milý kamarát s kávou vysvetliť, zaborila som Vikingovi do hrude prst. Vďaka takmer nezákonnej vrstve svalov som sa nedostala ďaleko, no dala som si záležať na tom, aby som tlačila nechtom.

„Teraz počúvaj *ty mňa*,“ začala som. „Je mi jedno, či si si ma pomýlil s mojou sestrou alebo s lasicou, vďaka ktorej sa zvýšili ceny liekov proti malárii. Som *ľudská bytosť*. Včera som prežila najhorší deň v živote a dnešok nie je o nič lepší. Momentálne skutočne nemám silu na to, aby som tieto pocity potláčala, takže bude lepšie, ak sa mi odpraceš z cesty, Viking.“

Na sekundu vyzeral, že ho to dosť pobavilo.

Považovala som to za znamenie. Nastal čas na kávu. Obišla som ho, zodvihla z pultu pohár, zhlboka sa nadýchla a strčila si tvár do nápoja životnej sily, z ktorého sa parilo.

Schuti som sa napila a zatiaľ čo mi na jazyku vybuchovala zmes chutí, modlila som sa, aby kofeín zázračne zaúčinkoval. Bola som si istá, že ten nevhodný slastný povzdych vyšiel z mojich úst, no na to, aby ma to trápilo, som bola príliš unavená. Keď som si konečne odtiahla pohár od úst a spakruky si ich utrela, Viking tam ešte stále stál a zísal na mňa.

Otočila som sa mu chrbtom a so žiarivým úsmevom som svojmu hrdinovi Justiceovi po pulte posunula rezervnú kávovú dvadsaťdolarovku. „Ste umelec, pane. Čo vám dlhujem za najlepšie latte vo svojom živote?“

„Keďže nemáš bohvieaké ráno, zlatko, káva je grátis,“ vyhlásil podávajúc mi peniaze a vodičský preukaz.

„Si ozajstný džentlmen, priateľu. Čo sa o niektorých *ľuďoch* povedať nedá.“ Ponad plece som zagánila na Vikinga s naširoko rozkročenými nohami a prekríženými rukami. Opäť som si schuti odpila z nápoja a strčila dvadsaťdolarovku do nádoby na prepitné. „Vďaka, že si mi spríjemnil najhorší deň v živote.“

„Myslel som, že to bolo včera,“ skočila mi do reči mračiac sa obluda.

Otrávene som sa k nemu obrátila. „To bolo pred tým, ako som ťa stretla. Takže hoci bol včerajšok hrozný, dnešok ho o malý kúsok tromfol.“ Opäť som sa otočila k Justiceovi. „Mrzí ma, že ti tento kretén odplašil všetkých zákazníkov. Ja sa však čoskoro vrátim.“

„Budem sa tešiť, Naomi,“ odvetil so žmurknutím.

Otočila som sa a vrazila priamo do kilometer širokej hrude ušomraného chlapa.

„Naomi?“ vypadlo z neho.

„Zmizni.“ Po prvýkrát v živote mi moje drzé správanie neprekázalo. Zaujala som postoj.

„Voláš sa Naomi,“ skonštatoval Viking.

Neodpovedala som mu, keďže som sa plne sústredila na to, aby som ho spálila pohľadom spravodlivého hnevu.

„Nie Tina?“ pokračoval.

„Sú dvojčky, človeče,“ vysvetľoval očividne pobavený Justice.

„No do riti.“ Viking si rukou prehrabol vlasy.

„Obávam sa, že tvoj kamarát má problémy so zrakom,“ prihovorila som sa Justiceovi, ukazujúc prstom na Tininu fotku.

Tina sa dala niekedy v posledných desiatich rokoch odfarbiť na blond, čím ešte viac zvýraznila malé rozdiely medzi nami.

„Zabudol som si šošovky,“ bránil sa.

„Hneď vedľa slušného správania?“ zavtipkovala som. Kofeín sa mi postupne dostával do krvi a dodával mi odvahu.

Odpovedal mi rozčúleným pohľadom.

Povzdychla som si. „Uhni mi z cesty, Leif Erikson.“

„Volám sa Knox. Čo tu vlastne hľadáš?“

Čo to bolo za meno? Pomenovali ho azda po nejakom čistiacom prostriedku? Alebo len náhodne vybrali písmená a poskladali ich dokopy? Možno to bola skrátaná verzia nejakého dlhšieho mena ako Knoxwell? Alebo Knoxathan?

„Do toho ťa nič nie je, Knox. Nič z toho, čo robím alebo nerobím, ťa nemusí zaujímať. A teraz sa mi láskavo odprac z cesty.“

Chcelo sa mi kričať. Tak hlasno a tak dlho, ako by sa mi žiadalo, no po ceste sem som to v aute niekoľkokrát skúsila, a vôbec to nepomohlo.

Krásny chrapúň si však vďaka bohu podráždene povzdychol a pravdepodobne si zachránil život tým, že mi odstúpil z cesty. Z kaviarne som do letnej horúčavy vyšla s toľkou gráciou, koľko sa mi jej podarilo nazhromaždiť.

Ak sa chce so mnou Tina stretnúť, môže prísť do motela. Nemienila som tu vysedať a nechať sa urážať neznámymi ľuďmi s povahovými črtami kaktusu.

Rozhodla som sa, že sa vrátim späť do špinavej motelovej izby, povyťahujem si z vlasov všetky sponky a budem sa sprchovať dovtedy, kým sa mi neminie horúca voda. Až potom sa rozhodnem, čo ďalej.

Skvelý plán. Chýbala mi už len jediná vec.

Moje auto.

Ach, nie. Moje auto a moja kabelka.

Pred kaviarňou sa ešte stále nachádzal stojan na bicykle. Rovnako ako sa na druhej strane ulice stále nachádzala práčovňa s farebnými plagátmi vo výkladoch a autodielnia.

Chýbalo tam však moje auto.

Parkovacie miesto pred chovateľskými potrebami, do ktorého som sa ledva natlačila, teraz zívalo prázdnotou.

Pohľadom som prebehla celú ulicu, no po mojom starom dobrom Volve nebolo ani chýru, ani slychu.

„Stratila si sa?“

Zavrela som oči a zaťala zuby. „Chod'. Preč.“

„Čo ti vadí teraz?“

Otočila som sa a ocitla sa zoči-voči Knoxovi, ktorý zvieral v ruke papierový pohárik s kávou a sústredene na mňa hľadel.

„Čo mi vadí?“ zopakovala som.

Premkla ma neprekonateľná túžba kopnúť ho do píšťaly a ukradnúť mu kávu.

„Sluch mám výborný, srdiečko. Nemusíš kričať.“

„Vadí mi to, že zatiaľ čo som prišla o päť minút života tým, že som ťa spoznávala, odtiahli mi auto.“

„Si si istá?“

„Nie. Zvyčajne nemám ani poňatia, kde som zaparkovala, a keď potom auto nemôžem nájsť, jednoducho si kúpim nové.“

Prebodol ma pohľadom.

Vystrúhala som grimasu. „To mal byť sarkazmus.“ Siahla som si do vrecka po telefón a okamžite si uvedomila, že už viac telefón nemám.

„Kto ti načúral do kornfleksov?“

„Ktokoľvek ťa učil, ako vyjadriť obavy o blížneho, neodviedol veľmi dobrú prácu.“ Bez ďalšieho slova som vyrazila smerom, kde, ako som dúfala, stála miestna policajná stanica.

Nedošla som ani po dvere najbližšieho obchodu, keď mi na rameno dopadla veľká pevná ruka.

Muselo to byť nedostatkom spánku a emocionálnou vyčerpanosťou, inak som si nedokázala vysvetliť, prečo som sa pri jeho dotyku rozochvela od vzrušenia.

„Stoj,“ prikázal mi namosúrene.

„Nedotýkaj sa ma.“ Snažila som sa vyslobodiť si ruku, no len mi ju zovrel o čosi silnejšie.

„Tak odo mňa neutekaj.“

Na chvíľu som sa prestala mykať. „Prestanem od teba utekať, keď sa prestaneš správať ako chrapúň.“

Nozdry sa mu rozochveli, oči uprel na oblohu a mne sa zazdalo, že ho počujem rátať.

„Skutočne rátaš do desať?“ To *ja* som bola tá ublížená. To *ja* som mala žiadať nebesá o vedro trpezlivosti.

Napočítal do desať, no vôbec nevyzeral pokojnejšie. „Ak prestanem byť chrapúň, zastaneš na chvíľu a porozprávaš sa so mnou?“

Odpila som si z kávy a zamyslela sa. „Možno.“

„Púšťam ťa,“ upozornil ma.

„Skvelé,“ skonštatovala som.

Obaja sme sa naraz pozreli na miesto, kde mi zvieral rameno. Pomaly uvoľnil zovretie, no skôr ako ma pustil, končekmi prstov mi jemne prešiel po citlivej pokožke na vnútornej strane ruky.

Naskočili mi zimomriavky a dúfala som, že si to nevšímne. Hlavne preto, lebo čo sa týkalo môjho tela, po zimomriavkach vždy nasledovali stvrdnuté bradavky.

„Je ti zima?“ Pri tej otázke sa mi celkom určite nedíval na rameno.

Do čerta. „Áno,“ zaklamala som.

„Vonku je tridsať stupňov a leješ do seba horúcu kávu.“

„Ak si už skončil s úplne zbytočnou prednáškou o vnútornej teplote, rada by som pokračovala v hľadaní svojho auta,“ vyštekla som a prekrížila si ruky na svojich zradcovských prsiach. „Možno by si mi mohol ukázať najbližšie odťahové parkovisko alebo policajnú stanicu.“

Chvíľu sa na mňa pozeral a potom pokrútil hlavou. „Podme.“

„Čože?“

„Odveziem ťa.“

„Ha!“ Takmer som sa zadusila od smiechu. Ak si myslel, že s ním dobrovoľne nasadnem do auta, neskutočne sa mýlil.

Keď opäť prehovoril, ešte stále som krútila hlavou. „Podme, Daisy. Nemám na teba celý deň.“

DVA

NEDOBROVOLNÝ HRDINA

Knox

Tá ženská sa na mňa dívala, akoby som ju nútil k jazýčkovej so štrkáčom.

Tento deň sa mal pre mňa začať až o pár hodín, a už teraz bol na hovno. Obviňoval som z toho ju a jej idiotskú sestru Tinu.

Ani Agatha v tom nebola nevinne. To ona mi poslala správu o tom, že Tina práve zaparkovala svoju problematickú riť v kaviarni.

A teraz som tu stál v túto nekresťanskú hodinu, hral sa na mestského vyhadzovača a ako idiot sa hádal so ženskou, ktorú som videl prvýkrát v živote.

Naomi zažmurkala, akoby práve vystúpila z hmly. „Žartuješ, všakže?“

Agatha potrebuje očného, ak si zmyšľala túto naštvanú brunetku s jej neznesiteľnou peroxidovou, dočierna opálenou, potetovanou sestrou. Rozdiely medzi nimi boli predsa zjavné dokonca aj bez šošoviek. Tinina tvár pripomínala starý vyseденý kožený gauč. Mala vážne ústa orámované vráskami z fajčenia dvoch krabičiek denne a neustále sa tvárila, akoby jej svet niečo dlhoval.

Naomi, na druhej strane, vyzerala úplne inak. Štýlovejšie. Bola rovnako vysoká ako jej sestra, no namiesto zošúvereného spečeného výzoru pripomínala skôr princeznú od Disneyho,

hlavne s tými svojimi dlhými hustými gaštanovými vlasmi, ktoré sa práve spoločne s niekoľkými zvädnutými kvetmi snažili uniknúť z kedysi komplikovaného účesu. Tvár mala jemnejšiu a svetlejšiu s plnými ružovými perami a očami, ktoré mi pripomínali lesnú pôdu a široké polia.

Zatiaľ čo Tina výzorom pripomínala motorkárku po strete s drvičkou na drevo, Naomi mala na sebe drahé atletické šortky s rovnakým tričkom, ktoré dokonale priliehali na jej vyšportované telo ukrývajúce viac než len pár príjemných prekvapení.

Pripadala mi ako žena, ktorá sa na mňa pozrie a okamžite sa vrhne na krk prvému vyšnurovanému golfistovi kráčajúcemu na stretnutie správnej rady, ktorého zbadá.

Mala šťastie, pretože ja drámu neznášam. Rovnako ako ženy, ktoré si vyžadujú príliš veľa pozornosti. Takisto nemám záujem o princeznú s veľkými nevinnými očami, dožadujúce sa princa na bielom koni. Svoj čas venujem len ženám, ktoré si chcú užiť trochu zábavy a pár dobrých orgazmov.

No keďže som si už do celej situácie namočil nos, nazval ju odpadom a kričal na ňu, to najmenej, čo som mohol urobiť, bolo dovieŕť túto šarádu k rýchlemu koncu a čo najskôr sa vrátiť do postele.

„Nie, do riti! Nežartujem,“ vyhlásil som.

„S tebou nikam nejdem.“

„Nemáš auto,“ pripomenul som jej.

„Vďaka, pán Všímavý. To mi neuniklo.“

„Tak si to zhrňme. V meste si prvýkrát. Zmizlo ti auto. Takže mi vysvetli, prečo nechceš, aby som ťa odviezol...“

„Pretože si vtrhol do kaviarne a nakričal na mňa! Potom si ma naháňal po ulici a ešte stále kričíš. Keď s tebou nastúpim do auta, pravdepodobne ma rozsekáš na kúsky a roztrúsíš niekde po púšti.“

„Tu púšte nemáme. Hory na druhej strane...“

Očividne ma nepovažovala za užitočného ani za vtipného.

Pomedzi zaťaté zuby som pomaly vydýchol. „Pozri. Som unavený. Niekto ma upozornil na to, že Tina robí v kaviarni problémy, a presne to som očakával, keď som tam vošiel.“

Opäť si odpila z kávy a prezerala si ulicu, akoby sa chystala utiecť. „Na to ani len nepomysli,“ odporučil som jej. „Povylievala by si si kávu.“

Keď na mňa vyvalila tie pekné orieškové oči, vedel som, že som brnkol na citlivú strunu.

„Dobre teda. Ale len preto, že toto je to najlepšie latte, aké som kedy mala. A ešte niečo. Zdá sa mi to, alebo sa mi snažíš ospravedlniť? Lebo ak áno, ani toto ti bohvieako nejde.“

„Vysvetľoval som ti situáciu. Ak nechceš, nechaj tak.“ Zbytočné reči alebo ospravedľňovanie som považoval za stratu času.

Prehrmela okolo nás motorka. Napriek tomu, že ešte nebolo ani sedem hodín ráno, na plné pecky z nej reval Rob Zombie. Chlapík si nás premeral a ešte viac vyburcoval motor. Wraithovi ťahalo na sedemdesiatku, no ešte stále si na ten svoj imidž potetovaného strieborného lišiaka dokázal nabaliť závrtný počet báb.

Naomi ho s otvorenými ústami zaujato pozorovala.

Dnešok nebol práve najvhodnejším dňom na to, aby sa slečna Sedmokráska vydala po krivých chodníčkoch.

Naznačil som Wraithovi, aby šiel do riti, Naomi som vytrhol z ruky jej vzácnu kávu a vyrazil som ďalej po chodníku.

„Hej!“

Rozbehla sa za mnou, presne tak, ako som očakával. Mohol som ju chytiť za ruku, no vôbec sa mi nepáčilo, ako moje telo reaguje, keď sa jej dotknem. Bol to komplikovaný pocit. „Do riti! Mal som ostať v posteli!“ zašomral som.

„Čo máš za problém?“ dožadovala sa odpovede Naomi, zatiaľ čo sa ma usilovala dobehnúť. Načiahla sa po kávu, no ja som ju podržal o trochu ďalej, takže musela pokračovať v chôdzi.

„Ak nechceš skončiť na Wraithovej motorke zviazaná ako teľa, radšej si naskoč do mojej dodávky.“

Strapaté dieťa kvetov zašomralo niečo nelichotivé o mojej osobnosti a stavbe tela.

„Pozri. Ak mi na päť minút prestaneš liezť na nervy, zoberiem ťa na stanicu. Tam si vyzdvihneš svoje prekliate auto a konečne sa mi stratíš zo života.“